

Środa, 12 czerwca 2013 r.

P7_TA(2013)0267

Polityka regionalna, która stanowi element programów pomocy państwa o szerokim zasięgu**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie polityki regionalnej będącej częścią szerszych programów pomocy państwa (2013/2104(INI))**

(2016/C 065/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 i następne Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w których ustanawia się cel spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz określa się strukturalne instrumenty finansowe umożliwiające jego osiągnięcie,
- uwzględniając art. 107 ust. 3 lit. a) i c) TFUE, w których przewiduje się możliwość udzielenia regionalnej pomocy przyznawanej przez państwo w celu wspierania rozwoju gospodarczego określonych obszarów Unii Europejskiej znajdujących się w niekorzystnej sytuacji,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego zmienione rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 (COM(2012) 0496), w formie zmienionej (COM(2013)0146),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów nr 2232/2012 z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących regionalnej pomocy państwa na lata 2014–2020,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego INT/653 z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie rynku wewnętrznego oraz pomocy państwa przyznawanej regionom,
- uwzględniając wytyczne Komisji w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013 ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 maja 2012 r. pt. „Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa” (COM(2012)0209),
- uwzględniając decyzję Komisji C(2012)7542 w sprawie SA 33243 Jornal da Madeira,
- uwzględniając opracowany przez Komisję „Dokument służb DG ds. Konkurencji zawierający projekt wytycznych w sprawie regionalnej pomocy państwa na lata 2014–2020” ⁽³⁾,
- uwzględniając pkt 57 konkluzji Rady Europejskiej w sprawie wieloletnich ram finansowych (7–8 lutego 2013 r. – Pomoc regionalna) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z 1998 r. do państw członkowskich w sprawie powiązań pomiędzy polityką regionalną a polityką konkurencji – zwiększanie koncentracji i wzajemnej zgodności (COM(1998)0673),
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych T-443/08 i T-455/08T (Mitteldeutsche Flughafen i Flughafen Leipzig/Halle przeciwko Komisji),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę – Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008)0394),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0026.

⁽²⁾ Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13.

⁽³⁾ Bruksela, 2012 r. (brak daty).

⁽⁴⁾ EUCO 37/13 z 8.2.2013, s.22.

Środa, 12 czerwca 2013 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak również Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0204/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja realizuje obecnie proces unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa, której cele obejmują pobudzenie rozwoju gospodarczego, koncentrację na najistotniejszych sprawach oraz uproszczenie, usprawnienie i przyspieszenie wdrożenia odpowiednich przepisów;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z podstawą prawną nowych wniosków, określoną w art. 109 TFUE, przewiduje się wyłącznie konsultacje z Parlamentem, nie zaś zwykłą procedurę ustawodawczą; mając na uwadze, że Parlament nie ma wpływu na przyjęcie wytycznych dotyczących regionalnej pomocy państwa na lata 2014–2020;
- C. mając na uwadze, że zwykła procedura ustawodawcza w zakresie pakietu legislacyjnego dotyczącego polityki spójności odnoszącego się do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2014–2020 nie została jeszcze zakończona;
- D. mając na uwadze, że realizacja programów pomocy państwa przyjmuje najczęściej formę dotacji i subsydiów, ulg podatkowych, zwolnień od podatku, nagród motywacyjnych, pożyczek uprzywilejowanych, gwarancji, preferencyjnych stóp oprocentowania kredytów oraz inwestycji kapitałowych przyznawanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, jak również przez podmioty będące pod kontrolą administracji publicznej, a także poprzez rosnącą liczbę form partnerstwa publiczno-prawnego;
- E. mając na uwadze, że istnieje szereg przepisów dotyczących pomocy państwa, a także wytyczne, które mają zastosowanie na szczeblu regionalnym, sektorowym lub horyzontalnym, podczas gdy o wyborze rodzaju pomocy, który należy zastosować, decydują w pewnym stopniu państwa członkowskie;
- F. mając na uwadze, że według Komisji celem jej wytycznych dotyczących pomocy regionalnej jest wspieranie konkurencyjnego i spójnego jednolitego rynku, a jednocześnie zapewnianie, aby zakłócenia powodowane pomocą były ograniczone do minimum;
- G. mając na uwadze, że pomoc państwa powinna dopełniać cele polityki unijnej w innych dziedzinach, w szczególności cele polityki spójności, oraz dążyć do równowagi z tymi celami;
- H. mając na uwadze, że stosowanie i wykładnia przepisów dotyczących pomocy państwa zależą także w dużym stopniu od orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości;
- I. mając na uwadze, że istnienie mechanizmu zapewniającego skuteczną realizację i stosowanie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa stanowi jedno z ogólnych uwarunkowań *ex ante* przewidzianych w projekcie pakietu rozporządzeń dotyczących polityki spójności na lata 2014–2020;
- J. mając na uwadze, że historyczny wpływ pomocy państwa i kontroli pomocy państwa na państwa członkowskie, regiony oraz władze lokalne, jak również przedsiębiorstwa, rynki i całą gospodarkę, nie został poddany wystarczającej ocenie – zgodnie ze spostrzeżeniem Trybunału Obrachunkowego zawartym w sprawozdaniu pt. „Skuteczność Komisji w dokonywaniu oceny pomocy państwa”⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że obawa dotycząca obciążeń administracyjnych stanowi główny problem dotyczący beneficjentów, którzy mają do czynienia z przepisami dotyczącymi pomocy państwa lub przepisami dotyczącymi polityki spójności;

Koordinacja przepisów dotyczących pomocy państwa oraz polityki spójności

1. z zadowoleniem przyjmuje złożony przez Komisję projekt wytycznych dotyczących pomocy regionalnej na lata 2014–2020 będący nieodłączną częścią programu unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa; ponownie wyraża wsparcie dla podejścia, w którym zasady zgodności stosowane do oceny pomocy państwa opierają się na wspólnych zasadach i są jednolite w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych⁽²⁾ oraz w różnych wytycznych; opowiada się za przyjęciem mniej złożonych, bardziej przewidywalnych i skutecznych oraz opartych na rzetelnej analizie ekonomicznej przepisów dotyczących kontroli i egzekwowania pomocy państwa;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15 pt. „Czy procedury Komisji zapewniają skuteczne sprawowanie kontroli pomocy państwa”, 2011 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych), Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

Środa, 12 czerwca 2013 r.

2. uważa, że wdrażanie zarówno polityki spójności, jak i przepisów dotyczących programów pomocy państwa, których celem jest rozwój lokalnych i regionalnych inwestycji i partnerstw publiczno-prywatnych, ma istotne znaczenie dla wspierania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, rozwoju regionalnego i lokalnego, rozwoju inteligentnego, zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz tworzenia miejsc pracy; wyraża jednak zaniepokojenie co do spójności przepisów dotyczących pomocy państwa z wdrażaniem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; wzywa zatem Komisję, aby zapewniła zgodność unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa z rozporządzeniami dotyczącymi polityki spójności na okres 2014–2020, tak aby nie było poważnych różnic w traktowaniu regionów należących do tej samej kategorii w ramach polityki spójności;

3. ubolewa, że art. 109 TFUE, który stanowi traktatową podstawę rozporządzenia upoważniającego, a pośrednio również ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych, przewiduje jedynie zasięgnięcie opinii Parlamentu, nie zaś współdecyzję; jest zdania, że taki deficyt demokracji jest nie do przyjęcia; proponuje jak najszybszą zmianę tej sytuacji poprzez ustalenia międzyinstytucjonalne w dziedzinie polityki konkurencji, a także dokonanie odnośnej korekty przy okazji kolejnej zmiany traktatu; zauważa, że plan działania Komisji na rzecz pogłębionej unii gospodarczej i walutowej przewiduje przedstawienie wniosków dotyczących zmiany traktatu do 2014 r.; uważa, że taki wniosek powinien zawierać m.in. szczególnie wniosek zmieniający art. 109 TFUE w celu dostosowania przepisów, o których mowa w tym artykule, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

4. zachęca Komisję do kontynuowania wydawania wytycznych z obszaru „miękkiego prawa” w dziedzinie polityki konkurencji, w szczególności w sprawie pomocy państwa, biorąc należycie pod uwagę istniejące orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, w celu zapewnienia zainteresowanym stronom pewnego zakresu pewności prawa;

5. podkreśla, że podstawowym celem kontroli pomocy państwa jest zapewnienie równych warunków działania na konkurencyjnym i spójnym rynku wewnętrznym; w pełni wspiera ogólny cel programu unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa polegający na dostosowaniu zasad pomocy państwa do potrzeby wspierania wzrostu gospodarczego w UE; zwraca uwagę, że ma to szczególne znaczenie, jeżeli chodzi o wspieranie wzrostu gospodarczego w regionach UE znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, przy jednoczesnym ograniczaniu do minimum zakłóceń na rynku wewnętrznym będących skutkiem pomocy;

6. podkreśla, że zarówno przepisy dotyczące pomocy państwa, jak i cele polityki spójności, powinny doprowadzić do poprawy sytuacji regionów i obszarów znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji oraz że proces unowocześniania polityki w dziedzinie pomocy państwa musi odzwierciedlać cele spójności w całej Unii Europejskiej, tj. przyczynianie się do zrównoważonego rozwoju regionów i poprawę dobrostanu; uważa, że unowocześnienie przepisów dotyczących konkurencji musi być oparte na pełnej świadomości wpływu przepisów na poziomie niższym od krajowego;

7. wzywa Komisję do zagwarantowania, by wspieranie inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu poprzez pomoc państwa było realizowane z zachowaniem ogólnej zgodności z wiarygodnymi strategiami długoterminowej konsolidacji fiskalnej; sugeruje, by Komisja – sporządzając zalecenia dla poszczególnych państw – w większym stopniu uwzględniała powiązania pomiędzy polityką dotyczącą pomocy państwa a nadzorem budżetowym, wzywa również państwa członkowskie do uwzględniania tych powiązań w procesie opracowywania programów stabilności i konwergencji oraz krajowych programów reform; podkreśla, że pomoc państwa powinna być dostępna w węższym zakresie, za to lepiej ukierunkowana i oparta na prostszych zasadach, przy uwzględnieniu, że ma ona stanowić wyjątek, a nie regułę; podkreśla potrzebę unikania „wyścigów po dotacje” między państwami członkowskimi oraz zapobiegania im, szczególnie w czasach surowych ograniczeń budżetowych w całej UE;

8. jest przekonany, że pomoc regionalna może być skuteczna jedynie wówczas, gdy będzie wykorzystywana w sposób oszczędny i proporcjonalny, a także gdy będzie skoncentrowana na regionach UE znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, które jej najbardziej potrzebują; podkreśla znaczenie ustrukturyzowanego wkładu pomocy na rzecz rozwoju regionalnego, w szczególności w kontekście obecnego głębokiego kryzysu gospodarczego; wzywa Komisję do uznania faktu, że w gospodarce realnej i w sektorze finansowym nadal stosuje się kryterium „poważnych zakłóceń gospodarki państwa członkowskiego”, a także do wyjaśnienia i znormalizowania kryteriów dokonywania takiej oceny;

9. zauważa, że między funduszami strukturalnymi w ramach polityki spójności a pomocą państwa dla przedsiębiorstw istnieje margines zbieżności; podkreśla, że znacząca część wydatków w ramach polityki spójności UE na lata 2014–2020 wchodzi w zakres ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych oraz że w tym kontekście właściwe są nie tylko wytyczne dotyczące pomocy regionalnej, lecz także inne wytyczne horyzontalne lub sektorowe; zauważa, że wszystkie te instrumenty pomocy państwa muszą być spójne między sobą oraz z celami polityki spójności, oraz że wszystkie te przepisy powinny ostatecznie zapewnić efektywne wydatkowanie środków publicznych i wspieranie rozwoju;

Środa, 12 czerwca 2013 r.

10. zwraca uwagę na znaczenie ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych w ramach całego procesu unowocześniania polityki w dziedzinie pomocy państwa, jako że wyłączenie blokowe spoza zakresu obowiązywania wymogu powiadomienia w przypadku niektórych kategorii pomocy może poważnie zmniejszyć obciążenie administracyjne państw członkowskich, umożliwiając jednocześnie Komisji koncentrację jej zasobów na przypadkach powodujących największe zakłócenia, a także skuteczniejsze określanie priorytetów w zakresie działań wykonawczych; uważa zatem, że projekt nowego ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych oraz zestaw wspólnych zasad dotyczących tego rozporządzenia powinny zostać opublikowane przez Komisję przed publikacją jakichkolwiek określonych wytycznych;

11. z zadowoleniem przyjmuje cel Komisji w ramach procesu unowocześniania polityki w dziedzinie pomocy państwa, jakim jest uczynienie zasad jaśniejszymi, prostszymi i łatwiejszymi; jest zdania, że zasady te powinny być zarówno dobrze skoordynowane z polityką Unii Europejskiej w innych dziedzinach, jak i wystarczająco jasne, dające się przewidzieć i elastyczne, aby mogły zaspokoić potrzeby niektórych państw członkowskich i ich regionów, które borykają się z kryzysem i poważnymi trudnościami gospodarczymi; ponownie podkreśla swoje uznanie dla roli, jaką pomoc państwa i inwestycje prywatne pełnią w zmaganiach z kryzysem gospodarczym i realizacji celów wzrostu i zatrudnienia; uważa w związku z tym, że Komisja powinna zapewnić, aby poziomy intensywności pomocy ustanowione w przyszłych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej nie dotyczyły subwencji publicznych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; wyraża zaniepokojenie faktem, że wniosek ten, opublikowany do konsultacji, nie został poparty wystarczającym uzasadnieniem oraz może być sprzeczny z celem uproszczenia;

Zasięg terytorialny regionalnej pomocy państwa na lata 2014–2020

12. zauważa, że w przeciwieństwie do innych rodzajów pomocy państwa, która może być przyznawana w całej UE, zakres pomocy regionalnej powinien być z definicji ograniczony ze względu na zasięg geograficzny i odsetek ludności;

13. jest jednak zdania, że zakres podziału na strefy geograficzne wynikającego z nowych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej na lata 2014–2020 powinien zostać utrzymany lub przekraczać obecny poziom 45 % oraz że należy utrzymać intensywność pomocy na obecnym poziomie, biorąc pod uwagę sytuację polityczną, gospodarczą i społeczną w państwach członkowskich, a także naturalne, geograficzne i demograficzne utrudnienia w niektórych regionach; zwraca uwagę, że w kontekście globalnym sytuacja gospodarcza UE i EOG w odniesieniu do państw trzecich, które korzystają z mniej rygorystycznych modeli zatrudnienia lub niższych kosztów, może być niekorzystna, zagrażając atrakcyjności tych pierwszych; zwraca uwagę, że na obszarach Unii Europejskiej znajdujących się w niekorzystnej sytuacji niezbędne korekty bilansu w sektorze prywatnym, cięcia oszczędnościowe w finansach publicznych oraz niepewna sytuacja gospodarcza osłabiają inwestycje i dostęp do finansowania, zwiększając tym samym dysproporcje pomiędzy regionami;

14. jest zdania, że nowe przepisy nie powinny mieć ograniczającego wpływu na rozwój inwestycji w regionach oraz rozwój gospodarczy tych regionów w miarę ich przechodzenia z kategorii słabiej rozwiniętych do kategorii silniej rozwiniętych; ma świadomość, że niektóre regiony, które kwalifikują się do pomocy państwa w ramach obecnego systemu, mogą nie spełniać w przyszłości kryteriów podziału na strefy geograficzne wynikającego z nowych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej i może im grozić wyłączenie z programu podziału na strefy geograficzne; uważa, że regiony te powinny posiadać specjalny system bezpieczeństwa, podobny do systemu stosowanego w ramach polityki spójności w przypadku regionów w okresie przejściowym, który zapewniałby większą spójność między rozporządzeniami dotyczącymi polityki spójności na okres 2014–2020 a przepisami dotyczącymi konkurencji i umożliwiłby państwom członkowskim radzenie sobie w nowej sytuacji; proponuje w związku z tym, aby regiony uznawane za regiony „a” w okresie 2007–2013 posiadały wcześniej określony status regionów „c” w okresie 2014–2020; zwraca się do Komisji o zapewnienie możliwości zwiększenia maksymalnej intensywności pomocy w dawnych regionach „a”, w tym w regionach efektu statystycznego, oraz odpowiednio w regionach „c”;

15. podkreśla rolę pomocy państwa w zakresie gospodarek szczególnie dotkniętych skutkami kryzysu oraz gospodarek, w przypadku których finansowanie ze środków publicznych w ramach polityki spójności może stanowić jedyne źródło inwestycji; proponuje w związku z tym, aby rozważyć szczególne odstępstwa regionalne poza mapami pomocy regionalnej, tak aby umożliwić państwom członkowskim walczyć z negatywnymi skutkami kryzysu; zauważa, że Komisja powinna przyjąć okres 2008–2010 (w odniesieniu do rozwoju gospodarczego) oraz okres 2009–2011 (w odniesieniu do bezrobocia) jako podstawę kwalifikowalności do pomocy państwa, mimo że lata te nie umożliwiają pomiaru wpływu terytorialnego zakłóceń spowodowanych kryzysem i klęskami żywiołowymi; zwraca się do Komisji o działanie na podstawie bardziej aktualnych i szczegółowych danych; proponuje, aby w celu uniknięcia wystąpienia luki Komisja przedłużyła ważność aktualnych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej oraz map regionalnych o co najmniej 6 miesięcy, jako że nowe mapy nie zostaną zatwierdzone na czas; z zadowoleniem przyjmuje zamiar przeprowadzenia przez Komisję przeglądu śródkresowego map regionalnych regionów „c” w 2017 r.;

16. wzywa Komisję do rozważenia skutków gospodarczych podjętej przez nią decyzji w sprawie pomocy regionalnej w szerszym kontekście geograficznym, bowiem regiony przygraniczne mogą konkurować z terytorium EOG o lokalizację działalności gospodarczej; zaleca Komisji, aby wzięła tę kwestię pod uwagę w ramach opracowanej przez nią polityki sąsiedztwa UE oraz podczas negocjacji z krajami kandydującymi;

Środa, 12 czerwca 2013 r.

17. przypomina stanowisko Rady Europejskiej, która zobowiązała Komisję do zapewnienia, aby uwzględniona została szczególna sytuacja regionów graniczących z regionami konwergencji; dlatego też podkreśla znaczenie zrównoważonego podejścia do wyznaczenia tzw. obszarów „a” i „c”, mając na uwadze minimalizowanie dysproporcji w intensywności pomocy pomiędzy regionami różnych państw członkowskich mających wspólną granicę; zwraca się do Komisji o zapewnienie, aby regiony niekwalifikujące się do pomocy państwa, które graniczą z obszarami „a” innego kraju, otrzymały alokację o specjalnym przeznaczeniu dla obszarów „c”; uważa, że w drodze odstępstwa od całkowitego pułapu pomocy alokacja ta powinna zostać przyznana państwom członkowskim dodatkowo do alokacji dla wstępnie określonych i nieokreślonych z góry obszarów „c”; nalega, aby ograniczyć różnicę w intensywności pomocy wśród regionów należących do wszystkich kategorii i wśród przedsiębiorstw każdej wielkości do maksymalnie 15 %;

18. zwraca uwagę Komisji na sytuację regionów peryferyjnych i słabo zaludnionych oraz wyspiarskich; proponuje pomoc państwa jako odpowiednią rekompensatę za ich wyspiarski charakter, oddalenie, niewielkie rozmiary, trudną topografię, klimat i ograniczenia wielkości rynku; zwraca się o ujednoczenie pakietu legislacyjnego w zakresie spójności z pomocą operacyjną w ramach wymogów polityki konkurencji wobec tych terytoriów; zwraca się do Komisji, aby jasno potwierdziła w nowych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej zasady niedegresywności i nieograniczania w czasie w odniesieniu do pomocy operacyjnej dla tych regionów; zwraca się do Komisji o doprecyzowanie swojej definicji pomocy państwa udzielanej regionom peryferyjnym, ze szczególnym odniesieniem do dodatkowych kosztów transportu;

19. wzywa Komisję do włączenia wszystkich regionów na poziomie NUTS 2 składających się jedynie z wyspy lub z kilku wysp do wykazu „wstępnie określonych obszarów »c«” objętych art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE;

20. proponuje, aby państwa członkowskie miały możliwość posługiwania się szerszym zestawem parametrów do określania czynników niekorzystnej sytuacji w regionie, tak aby przy stwierdzaniu kwalifikowalności przestrzennej do pomocy państwa uwzględniać, oprócz niskiej gęstości zaludnienia, również inne kryteria takie jak niekorzystne warunki geograficzne, utrudnienia demograficzne lub podatność na występowanie klęsk żywiołowych; jest zdania, że pomoc państwa stanowi uzasadnioną rekompensatę wobec utrudnienia, jakim jest wyspiarski charakter, oddalenie i niewielki rozmiar terytorium, oraz że taki warunek należy uznać za niezależne kryterium przy ustalaniu zasięgu terytorialnego regionalnej pomocy państwa na lata 2014–2020, aby umożliwić terytoriom wyspiarskim przewyższanie utrudnień strukturalnych oraz zapewniać warunki dla rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego;

Ograniczenia administracyjne w zakresie przepisów dotyczących pomocy państwa w kontekście polityki spójności

21. uważa, że stosowanie przepisów dotyczących pomocy państwa w ramach programów dotyczących polityki spójności może być skuteczniej realizowane poprzez skupienie się na pomocy na dużą skalę i jej lepsze ukierunkowanie, uproszczone przepisy – w tym dotyczące zgłaszania – oraz poszerzenie zakresu kategorii poziomych w rozporządzeniu upoważniającym⁽¹⁾ i zakresu przepisów dotyczących wyłączeń blokowych zawartych w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych; zaleca zwiększenie pułapów *de minimis*; zauważa, że podniesienie progu *de minimis*, zwłaszcza w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i transportu w regionach peryferyjnych i na terytoriach wyspiarskich, może im pomóc w zrównaniu konkurencyjności z obszarami kontynentalnymi;

22. ponownie wzywa Komisję do niezwłocznego określenia jasnych wytycznych służących ocenie tego, co stanowi pomoc państwa zgodnie z definicją zawartą w art. 107 ust. 1 TFUE, a co jej nie stanowi, oraz szczegółowych kryteriów umożliwiających rozróżnienie istotnych i mniej istotnych spraw dotyczących pomocy państwa zgodnie z planem działania dotyczącym unowocześniania pomocy państwa;

23. uważa, że w odniesieniu do wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawach połączonych *Mitteldeutsche Flughafen* i *Flughafen Leipzig/Halle* przeciwko Komisji, ważne jest, aby zagwarantować prawidłowe stosowanie przepisów dotyczących pomocy państwa w ramach programów polityki spójności w zakresie projektów infrastrukturalnych wykorzystywanych w działalności gospodarczej, tak aby władze lokalne i regionalne lub należące do nich podmioty publiczne nie musiały borykać się z dotykowymi obciążeniami administracyjnymi; podkreśla, że wymagające przepisy dotyczące zarządzania finansami, w tym odnoszące się do polityki spójności przepisy dotyczące umorzenia środków, oraz zawarte w procedurze badania pomocy państwa praktyki dotyczące składania skarg nie powinny zagrażać realizacji tych projektów;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. (Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1).

Środa, 12 czerwca 2013 r.

24. w celu ustalenia uproszczonego, lecz spójnego podejścia ponownie zwraca się o wyjaśnienia dotyczące oceny pomocy państwa przyznawanej przez państwa członkowskie na podstawie przepisów dotyczących wyłączeń blokowych, jako że może to spowodować szczególne trudności nie tylko dla MŚP, ale także dla władz lokalnych i regionalnych oraz należących do nich podmiotów w ramach programów polityki spójności na lata 2014–2020; podkreśla, że nie należy dążyć do uproszczenia ze szkodą dla wykonania;

25. podkreśla, że z ogólnych uwarunkowań *ex ante* pomocy państwa w ramach polityki spójności wynika konieczność zastosowania przez Komisję bardziej aktywnego podejścia do przypadków pomocy państwa, w szczególności w przypadku zwiększenia się wielkości i zakresu pomocy zwolnionej z obowiązku zgłoszenia; zgadza się z opinią Trybunału Obrachunkowego, że Komisja powinna zwiększać świadomość w zakresie obowiązku zgłoszenia, promować najlepsze praktyki, zapewnić dostęp do ukierunkowanych informacji na temat różnych rodzajów zgłoszeń, zapewnić publikację regularnie aktualizowanej sekcji na stronie internetowej Komisji na temat konkurencji, gdzie będą się znajdować odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania, oraz stworzyć dział pomocy ds. pytań dotyczących interpretacji wytycznych;

26. uważa, że państwa członkowskie i regiony powinny sprawniej koordynować swoje działania na rzecz Komisji pod względem jakości i terminowości składanych przez nie informacji i przygotowywanych zgłoszeń; wzywa państwa członkowskie, aby odpowiednio stosowały się do uwarunkowań *ex ante* pomocy państwa w ramach polityki spójności oraz zagwarantowały większą zgodność z przepisami dotyczącymi pomocy państwa na szczeblu krajowym;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ukierunkowania swoich kampanii informacyjnych w zakresie przepisów dotyczących pomocy państwa w szczególności na organy regionalne i lokalne, z których wiele przyznaje pomoc państwa jedynie od czasu do czasu, w związku z czym ich wiedza dotycząca przepisów obowiązujących w tym zakresie jest ograniczona; wzywa Komisję do wzięcia powyższego pod uwagę podczas dokonywania oceny uwarunkowań *ex ante*, które obowiązują w państwach członkowskich w odniesieniu do pomocy państwa;

28. zwraca się do Komisji o zapewnienie, aby obowiązki administracyjne, prawne i w zakresie przejrzystości, związane ze stosowaniem zasad unowocześniania polityki w dziedzinie pomocy państwa, pozostały jak najbardziej klarowne; uważa, że niektóre nowo proponowane przepisy projektu wytycznych dotyczących pomocy regionalnej na lata 2014–2020 – np. dotyczące alternatywnych scenariuszy, konieczności przedstawiania jasnych dowodów, że dana pomoc ma wpływ na wybór dokonywanej inwestycji, lub warunku, że prace nad przedsięwzięciem nie mogą zostać rozpoczęte przed podjęciem przez organy publiczne decyzji o przyznaniu pomocy – które Komisja pragnie zastosować w nadchodzącym okresie zarówno do przedsiębiorstw ubiegających się o środki zachęty, jak i do państw członkowskich i ich struktur rządowych na poziomie niższym od krajowego – nie są zgodne z zasadą uproszczenia oraz „debiurokratyzacji”, promowaną w ramach polityki spójności oraz innych dziedzin polityki unijnej i krajowej; ponownie podkreśla, że takie przepisy mogą oznaczać, iż niektóre projekty zostaną wyłączone z pomocy inwestycyjnej lub też nigdy nie zaczną funkcjonować; uważa, że wymóg regularnej oceny zasadności pomocy państwa w regionach peryferyjnych może zaszkodzić bezpieczeństwu i przewidywalności, które są potrzebne, jeżeli inwestorzy i przedsiębiorstwa miałby szukać szans w danych regionach;

Atrakcyjność regionów a przepisy dotyczące pomocy państwa

29. podkreśla znaczenie zapewnienia jasnych i prostych przepisów dotyczących regionalnej i sektorowej pomocy państwa dla przyciągania zagranicznych inwestycji bezpośrednich do Unii Europejskiej i jej regionów oraz zapewnienia konkurencyjności tych inwestycji na rynku światowym, a także spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

30. z zadowoleniem przyjmuje nowo zaproponowane przepisy dotyczące przejrzystości (ust. 127 i 128 projektu wytycznych); zachęca państwa członkowskie do przestrzegania tych przepisów oraz publikowania na głównej stronie internetowej pełnych i dokładnych informacji dotyczących przyznanej pomocy;

31. wzywa Komisję, aby zapewniła łatwiejszy i bardziej przejrzysty dostęp do pomocy państwa MŚP w regionach znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, uznając znaczenie tych podmiotów dla rozwoju regionalnego; jednocześnie zwraca się do Komisji o wzmoczenie wysiłków na rzecz egzekwowania prawa w poważniejszych przypadkach powodujących potencjalnie większe zakłócenia;

32. przyjmuje do wiadomości wskazane przez Komisję problemy dotyczące pomocy inwestycyjnej dla dużych przedsiębiorstw, biorąc pod uwagę dowiedziony brak efektu zachęty; uważa, że choć pomocy państwa należy w głównej mierze udzielać MŚP, wyłączenie dużych przedsiębiorstw – która to kategoria obejmuje też przedsiębiorstwa rodzinne wykraczające poza definicję MŚP lub przedsiębiorstwa o średniej kapitalizacji – z zakresu przepisów dotyczących pomocy państwa w dziedzinach objętych art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE nie jest uzasadnione z uwagi na ich wkład w zatrudnienie, łańcuchy dostaw tworzone wraz z MŚP, wspólne zaangażowanie w innowacje, badania i rozwój, a także pozytywną rolę

Środa, 12 czerwca 2013 r.

w walce z kryzysem gospodarczym; jest zdania, że obecność dużych przedsiębiorstw jest często kluczem do sukcesu MŚP, które korzystają z klastrów prowadzonych przez duże przedsiębiorstwa oraz czerpią korzyści z działalności w zakresie podwykonawstwa; przypomina, że sama Komisja dostrzegła wkład inwestycji dużych przedsiębiorstw w tworzenie efektu domina i w dostęp UE do rynków światowych; podkreśla, że decyzja o wykluczeniu dużych przedsiębiorstw w obszarach „c” może doprowadzić do utraty miejsc pracy, ograniczenia działalności gospodarczej w określonych regionach, zmniejszenia konkurencyjności regionu i atrakcyjności dla inwestycji zagranicznych oraz przenoszenia przedsiębiorstw do innych regionów, zarówno w obrębie UE, jak i poza nią; uważa zatem, że takie przedsiębiorstwa powinny nadal kwalifikować się do pomocy państwa w obszarach „c”, pod warunkiem skrupulatniej kontroli po indywidualnym zgłoszeniu oraz wprowadzenia dodatkowych warunków zgodności w zakresie efektu zachęty, jak również wkładu w rozwój regionalny za pomocą klastrów i podwykonawstwa;

33. uważa, że kwalifikowalność dużych przedsiębiorstw do przyznania środków zachęty w ramach pomocy państwa należy określać nie tylko na podstawie wielkości danego przedsiębiorstwa czy sektora, w którym prowadzi ono działalność, ale także na podstawie szacunkowej liczby miejsc pracy, które mogą zostać utworzone i zachowane dzięki tym środkom zachęty, jakości i trwałości tych miejsc pracy lub danego projektu, łącznie z długofalowymi skutkami dla rozwoju regionu, łącznie z aspektami społecznymi; podkreśla, że zgodnie z zasadą pomocniczości decyzje określające, które z poszczególnych projektów mają największy potencjał, aby osiągnąć cele polityki UE, powinny być pozostawione państwom członkowskim, właściwym regionom oraz władzom lokalnym;

34. zgadza się z Komisją, że należy unikać sytuacji, w których pomoc państwa prowadzi do przenoszenia działalności z jednego miejsca do drugiego w ramach EOG; wyraża jednak wątpliwości w związku z proponowanymi projektami ust. 24–25 i 122–134, jako że uważa, iż nie stanowią one odpowiedniego uzupełnienia polityki spójności oraz są niezgodne z celem uproszczenia; zauważa w szczególności, że wspomniany okres dwóch lat jest koniecznie arbitralny oraz że przestrzeganie tego przepisu może być niemożliwe do wyegzekwowania ze względu na fakt, że jakkolwiek związek przyczynowy oraz istnienie planu przygotowanego z dwuletnim wyprzedzeniem będzie trudne do udowodnienia; wyraża zaniepokojenie, że przepis ten może faworyzować przedsiębiorstwa spoza Unii Europejskiej w stosunku do przedsiębiorstw z Unii Europejskiej oraz że może to prowadzić do przenoszenia tych przedsiębiorstw poza EOG, podczas gdy działalność gospodarczą można przyćmawić dzięki pomocy regionalnej dla obszarów objętych pomocą;

35. przyjmuje do wiadomości zagrożenia związane z przenoszeniem przedsiębiorstw, które otrzymały pomoc państwa, zarówno w obrębie UE, jak i poza nią, które są bardzo realne dla regionów; odnotowuje proponowaną przez Komisję klauzulę ochronną, w myśl której przedsiębiorstwa byłyby zobligowane do utrzymania inwestycji i miejsc pracy utworzonych w obszarze, w którym przyznano pomoc, a w przeciwnym wypadku musiałyby zwrócić pomoc; zwraca uwagę Komisji na trwające negocjacje w sprawie rozporządzeń dotyczących polityki spójności na okres 2014–2020 i domaga się ujednoczenia okresów przewidzianych w ramach polityki spójności i polityki konkurencji na utrzymanie inwestycji i miejsc pracy przez przedsiębiorstwa, które otrzymały fundusze unijne/pomoc państwa;

36. wyraża także wątpliwości dotyczące braku kwalifikowalności do pomocy regionalnej „przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw” (ust. 11 projektu wytycznych); jest zdania, że przedsiębiorstw w fazie restrukturyzacji nie należy narażać na bardziej rygorystyczne środki, w szczególności gdy z założenia negatywna ocena złożonych przez te przedsiębiorstwa wniosków o przyznanie pomocy może prowadzić do przenoszenia tych przedsiębiorstw poza teren UE; zwraca uwagę, że odpowiedzialna reorganizacja przedsiębiorstwa w dzisiejszym niepewnym i stale zmieniającym się otoczeniu biznesowym stanowi główne działanie pozwalające na utrzymanie w długiej perspektywie czasowej zrównoważonego charakteru inwestycji, tworzenia wzrostu gospodarczego i nowych miejsc pracy; zauważa, że proponowana zasada w obecnej postaci jest nie tylko niezgodna z celem pomocy przedsiębiorstwom dotkniętym kryzysem gospodarczym w regionach objętych pomocą, lecz także niemożliwa do zrealizowania, biorąc pod uwagę, że wytyczne te wyraźnie nie zawierają dokładnej definicji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji; przypomina swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w zakresie informowania pracowników i konsultowania się z nimi, przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nimi⁽¹⁾, wraz z apelem o akt prawny w tych kwestiach, oraz domaga się, by Komisja niezwłocznie podjęła działanie;

37. jest przekonany o konieczności utrzymania pewnego marginesu elastyczności w zakresie przeglądu tych wytycznych, zgodnie z ust. 177 projektu wytycznych, aby umożliwić w przyszłości wprowadzenie wszelkich wymaganych zmian, jako że wytyczne te mają bowiązywać przez okres 7 lat;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0005.

Środa, 12 czerwca 2013 r.

o
o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0268

Roczne sprawozdanie w sprawie polityki konkurencji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2012/2306(INI))

(2016/C 065/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 101, 102 i 107,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące polityki konkurencji za rok 2011 r. (COM(2012)0253) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SWD(2012)0141),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2008 r. w sprawie zastosowania zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego (komunikat bankowy) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. zatytułowany „Dokapitalizowanie instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmy zabezpieczające przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji” (komunikat o dokapitalizowaniu) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym (komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa (komunikat w sprawie restrukturyzacji) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa ułatwiających dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego (pierwotne ramy tymczasowe) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie tymczasowych unijnych ram prawnych w zakresie pomocy państwa ułatwiających dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego (nowe ramy tymczasowe), zastępujące ramy prawne, które wygasły 31 grudnia 2010 r.) ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2009, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 72 z 26.3.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 195 z 19.8.2009, s. 9.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 16 z 22.1.2009, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 6 z 11.1.2011, s. 5.